

til nødvendigheden af fængslingens opretholdelse efter den anvendte fængslingsgrund, jf. herom ovenfor.

Også karakteren af den påsigtede kriminalitet må tillægges betydelig vægt, således at fortsat fængsling efter fristerne især kan komme på tale i meget alvorlige straffesager (dvs. i sager om meget alvorlig personfarlig kriminalitet samt andre sager af en særlig samfundsmæssig betydning, hvor den forventede straf vil være på flere års fængsel).

Fængslingsfristerne efter forslaget til stk. 1 og 3 omfatter kun tidsrummet frem til begyndelse af hovedforhandling i første instans, jf. forslaget til *stk. 3*. Baggrunden herfor er, at varetægtsfængsling navnlig i tiden frem til dette tidspunkt som følge af usikkerheden om den fængsledes situation udgør en særlig belastning, mens der efter hovedforhandlingens begyndelse vil foreligge et sikrere grundlag for rettens stillingtagen til spørgsmålet om eventuel fortsat varetægtsfængsling.

Ved beregningen af fængslingsfristerne skal der kun medregnes varetægtsfængsling, der sker her i landet. Baggrunden herfor er, at fristerne har til formål at markere, at sagen, som den er behandlet her i landet, har fået et så langvarigt forløb, at fortsat fængsling må kræve en særlig begrundelse. En eventuel forudgående varetægtsfængsling i udlandet i samme sagskompleks vil dog indgå i den proportionalitetsafvejning, som følger af den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 762, stk. 3.

Fristerne løber fra varetægtsfængslingens iværksættelse, uanset om der senere kommer nye sigtelser til. Nye sigtelser vil imidlertid kunne betyde, at grundlaget for at fravige fristerne som følge af særlige eller helt særlige omstændigheder er til stede. I sager med flere sigtelser afhænger fristens længde af det forhold, som har den strengeste strafferamme.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5.5.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 1, nr. 11 (retsplejelovens § 769, stk. 2, 2. pkt.)

Den foreslåede ændring af retsplejelovens § 769, stk. 2, vedrører muligheden for at anvende varetægtsfængsling uden fristfastsættelse i ankesager.

Med den foreslåede bestemmelse indføres en ordning med fortsat fængsling uden løbende fristfastsættelser, som svarer til forslaget til retsplejelovens § 767, stk. 2 og 3, om fængsling i første instans uden fastsættelse af frist, når retten har truffet bestemmelse herom, eller når tiltalte var varetægtsfængslet ved hovedfor-

handlingens begyndelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 8 og 9.

Det følger af henvisningen til § 767, stk. 2, at den overordnede ret, når tidspunktet for hovedforhandling er fastsat, kan bestemme, at varetægtsfængslingen eller foranstaltningen skal fortsætte uden yderligere forlængelser, indtil der er afsagt dom i sagen. Det er som følge af henvisningen til § 767, stk. 2, en betingelse, at anklageskrift er indleveret, men dette har ikke samme praktiske betydning i ankesager, hvor der ikke skal foreligge særskilt anklageskrift i udmålingsanker, og hvor udfærdigelse af anklageskrift i bevisanker sker som led i ankens iværksættelse.

Udsættes tidspunktet for hovedforhandlingen, må retten træffe en ny afgørelse efter bestemmelsen.

Hvis den overordnede ret træffer bestemmelse om fortsat varetægtsfængsling uden fristfastsættelse, finder forslaget til § 767, stk. 2, tilsvarende anvendelse, jf. henvisningen i § 769, stk. 2. Heri ligger bl.a., at tiltalte tidligst 3 uger efter rettens afgørelse kan fremsætte en ny anmodning om ophævelse af varetægtsfængslingen efter § 766 eller § 768, at retten i givet fald skal træffe afgørelse inden 7 dage, og at tiltalte, hvis retten ikke imødekommer anmodningen om ophævelse, tidligst 3 uger efter rettens afgørelse kan fremsætte en ny anmodning herom.

Hvis der efter hovedforhandlingens begyndelse er spørgsmål om varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, træffes afgørelsen om eventuel ophævelse af en afdeling, som ikke deltager i hovedforhandlingen, jf. § 60, stk. 3, medmindre anken ikke omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld. Behandles sagen af en anden landsretsafdeling, kan spørgsmålet om fortsat fængsling under hovedforhandlingen afgøres på skriftligt grundlag, hvis det findes hensigtsmæssigt og forsvareligt.

Det følger af henvisningen til § 767, stk. 3, i den foreslåede bestemmelse, at hvis der ikke er truffet afgørelse efter forslaget til § 767, stk. 2, fortsætter varetægtsfængslingen eller foranstaltningen uden yderligere forlængelser, indtil der er afsagt dom i sagen, når en frist, der er fastsat efter § 767, stk. 1, udløber efter, at hovedforhandlingen er begyndt. Hermed gøres den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 767, stk. 2, der med forslaget bliver stk. 3, anvendelig også i ankeinstansen med henblik på at reducere antallet af retsmøder om fristforlængelse og formelle forlængelser uden protest.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5.5.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.